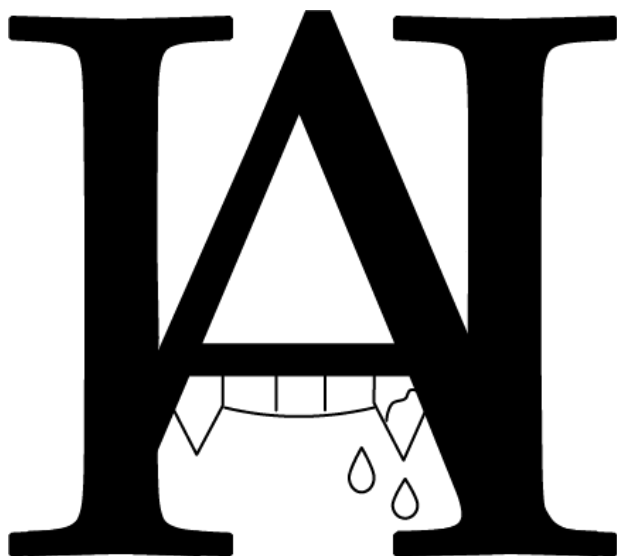

Griezelverhalen bij Angsthazen

Reeks 1 - 5

Kijk voor alle spannende verhalen op de website:
www.angsthazen.com

Copyright: ©2024 Cheyenne van Walsum
ISBN: 9789465012254

Inhoud

HEKSERIJ IN NEDERLAND

Geïnspireerd op de Heksenwaag te Oudewater **4**

DE SCHOONHEID VAN HARTEL

Geïnspireerd op het Hartelkanaal te Spijkenisse **9**

DE BEUL VAN GRAVENSTEEN

Geïnspireerd op het Gravensteen te Zierikzee **13**

DE WITTE DEMONEN

Geïnspireerd op de ontdekking van Zuid-Amerika **18**

BLOODY MARY

Geïnspireerd op eigen schoolkamp **25**

Hekserij in Nederland

Geïnspireerd op de Heksenwaag te Oudewater

Hoofdstuk 1

De hele week was het al flink aan het regenen, zo ook in Roermond.

Ik liep met blote voeten door de drassige modder op weg terug naar de boerderij, waar mijn zesjarige zoontje en zijn vader vol verwachting op me wachtten.

Vandaag was ik langer in het bos gebleven dan normaal, dus ik hoopte dat ze zich geen zorgen zouden maken.

In mijn linkerhand hield ik mijn sandalen vast, terwijl ik in mijn rechterhand een rieten mandje droeg, gevuld met onbekende planten. Er gingen geruchten dat langs de rivier, op een halve dag wandelen afstand, planten groeiden die ziektes konden genezen.

Al maandenlang had ik dit gerucht proberen te negeren, omdat mijn man altijd tegen was.

Hij zei: 'Als God ooit besluit dat ik ziek word, dan word ik ziek.'

Ik ging altijd tegen hem in en zei: 'Als God wil dat ik jou beter maak, dan wil ik jou beter maken.'

Misschien was het niet helemaal eerlijk, maar ik gebruikte onze zoon vaak als excuus waarom God niet zou willen dat een van ons ziek zou worden of ziek zou blijven.

Angsthazen

Ik was bijna terug bij de boerderij en de schemering gaf aan dat het tijd was om het avondmaal voor te bereiden.

Opgelucht dat ik onderweg niemand was tegengekomen, opende ik het grote hek naar onze boerderij.

Het was riskant om met een tas vol onbekende planten uit een verboden gebied rond te lopen, aangezien dit beschuldigingen van hekserij kon oproepen.

Ik vond dat absurd.

Ik was bedreven in het bereiden van voedsel, maar het mengen van kruiden tot een magisch drankje? Dat was niet echt mijn specialiteit.

Waarom ik dan toch stiekem naar de onbekende planten was gegaan, vraag je je af?

Dat kwam door een onheilspellend voorgevoel.

Ik had gedroomd over de pest, een vreselijke ziekte die onze landen gelukkig al een tijd bespaard was gebleven.

In mijn dromen zag ik mijn man dood in bed liggen en onze zoon dood op de vloer. Die droom beangstigde me en ik vreesde dat het een voorbode zou kunnen zijn.

Daarom besloot ik het verbod op het plukken van de onbekende planten te negeren. Misschien zou ik in staat zijn om een magisch drankje te maken. Misschien had God me een teken gegeven om de planten nu te oogsten, omdat ze nodig waren.

Als ik daadwerkelijk in staat was om mensen beter te maken, zouden ze me toch niet beschuldigen van hekserij?

Ik was zo diep in gedachten verzonken dat ik bijna struikelde over het trappetje naar de voordeur. Gelukkig herstelde ik mezelf op tijd, opende de deur en hoopte twee opgeluchte gezichten aan te treffen.

Hekserij in Nederland

Wat ik zag, waren geen twee blije gezichten.
Mijn man, mijn geliefde echtgenoot, lag roerloos op de grond.

En mijn zoontje, waar was mijn zoontje?

In een staat van wilde paniek liet ik mijn sandalen en het rieten mandje vallen en rende het huis binnen.

Slechts één kamer verder zag ik zijn kleine lichaampje tegen de muur liggen.

Ik verstarde even.

‘Dirk?’ fluisterde ik met bevende stem.

Voorzichtig sloop ik naar het kleine lichaampje tegen de muur en hurkte voor hem neer, hopend hem wakker te schudden.

‘Dirk!’ riep ik, maar er kwam geen reactie.

Geschokt rende ik terug naar de ontvangstruimte waar mijn man lag. Ook hij gaf geen teken van leven.

Ik besepte dat ze beide waren overleden, mijn man en mijn zoon.

Met tranen in mijn ogen verliet ik het huis, sprong ik op een paard dat in de stal stond en snelde naar de stad om hulp in te roepen.

Ik was de tas met de onbekende planten uit het verboden gebied volledig vergeten.

De schoonheid van Hartel

Geïnspireerd op het Hartelkanaal te Spijke-
nisse

Hoofdstuk 1

‘Moet jij jezelf niet insmeren ofzo?’ Voordat Levi kan reageren, krijgt hij al een lege fles zonnebrandcrème naar zijn hoofd gegooid.

‘Flikker op,’ antwoordt hij lachend terwijl hij de lege fles verder van de groep weggooit. Hij ligt met gesloten ogen op een handdoek tussen het prikkelende gras langs het Hartelkanaal.

Rechts van hem hoort hij kleine kinderen op het strandje gieren van plezier, en links van hem liggen de eerste mensen pas een tiental meters verder. Nog een groepje jongeren, maar daar heeft Levi niets mee.

Uit de boxen van het groepje links van hem komt Amerikaanse hiphop, die af en toe de muziek van zijn groepje overstemt. Zijn eigen box speelt ook hip-hop, maar dan met harde beats en scherpe teksten. Daar kan hij meer van genieten dan nummers waarin gerapt wordt over naakte vrouwen en zakken geld.

Levi heeft nog altijd zijn ogen gesloten en focust zich op de tekst van zijn eigen muziek. *‘Ze is echt gebroken, maar een mooie vrouw. ’T Is niet echt gelopen hoe ik het ooit wou. Je moet wel geloven, ik heb je nooit gesaust. Zie je echt de bodem, dan wie gooit een touw?’*

De schoonheid van Hartel

‘Gaan we springen?’ onderbreekt zijn maatje naast hem zijn flow. Levi kijkt met één oog opzij naar Rafael, die hem doordringend aankijkt.

‘Tuurlijk gaan we springen,’ grinnikt hij. ‘Wil je nu?’

‘Zeker wel!’ zegt Rafael enthousiast en staat op.

‘Wie gaat er mee?’ vraagt hij aan de rest van de groep.

De rest van de groep bestaat uit nog een gozer en twee meiden: Cees, Merel en Christina.

Levi laat even zijn ogen rusten op de meiden naast hem. Dit vindt hij het lekkerste van de zomer: hij kan pronken met zijn afgetrainde lijf en de meiden liggen in een bikini naast hem.

Rafael krijgt door dat Levi’s ogen te lang op de meiden rusten, waardoor hij naast Christina duikt. Hij slaat omslachtig zijn arm om haar heen en likt een paar keer aan haar oorlel.

‘Gadver,’ Levi kijkt direct de andere kant op.

‘Wij gaan effe van die brug af,’ zegt Rafael tegen zijn vriendin. ‘Wacht je hier, of kom je kijken?’

Ongeïnteresseerd slaat Christina haar benen over elkaar heen en zegt: ‘Ga lekker springen, maar als je vast komt te zitten in een wasmachine, dan kom ik je niet redden.’

Rafael schiet in de lach. ‘Waarom zou daar een wasmachine liggen?’

‘Hmm,’ knipt Christina hem bot af. ‘Zoek het maar uit.’

‘Oké dan,’ Rafael staat op en zoekt steun bij Cees en Levi. ‘Vrouwen!’

Levi lacht, maar Cees reageert niet. Er druipt een lichte vorm van jaloezie van zijn gezicht. Cees heeft geen idee hoe het is een vriendin te hebben. Hij heeft nog nooit seks gehad en als hij zijn vrienden moet geloven zal hij ooit

een keertje naar de Wallen moeten om ontmoagd te worden.

Levi is inmiddels ook opgestaan en laat terwijl hij wacht nog even zijn blik op Merel rusten. Hij geniet van het kijken naar haar borsten in haar strakke bikini. Als hij niet naar Christina mag kijken, dan maar naar Merel. Het maakt hem allemaal niets uit.

Rafaël heeft ook deze blik alweer door en duikt lachend op Levi.

‘Verveel jij je, ofzo?’ Rafaël springt met zijn hele gewicht op Levi, waardoor de jongens op de grond vallen.

Merel slaakt geschrokken een kreet en duikt opzij. Christina rolt met haar ogen en tuurt dan weer naar het stromende water. De sluizen staan vandaag open, waardoor het water niet zo goor is als normaal. Als de sluizen dicht staan, krijg je stilstaand water en dan stinkt de hele omgeving.

Terwijl de jongens nog stoeien, wacht Cees ongemakkelijk tot ze eindelijk naar de brug gaan.

Hij is er zelf nog nooit vanaf gesprongen, hij zou niet durven! Maar hij voelt dat hij het vandaag moet doen. Hij neemt even zijn omgeving in zich op en voelt de muziek die uit de boxen van zijn vriendengroepje komt. Hij kijkt naar de mooie meiden en de stoere jongens waar hij mee aan het chillen is. Hij hoort bij een stoer groepje, dan moet hij ook stoer zijn.

De jongens zijn klaar met stoeien en komen overeind.

Cees voelt de stevige greep van Rafaël op zijn schouder. ‘Kom sukkel, we gaan.’

De beul van Graven- steen

Geïnspireerd op het Gravensteen te Zierik-
zee

Hoofdstuk 1

De beul moest nog even wennen aan zijn nieuwe omgeving. Hij zou nieuw in Duyvelandt komen wonen, omdat ze in Ziricxzee op zoek waren naar een fulltime *Meester van der scherpen zwaarde*.

Met tientallen jaren ervaring in dit vak kon hij er goed zijn brood mee verdienen.

Het verdiende niet veel, maar veel had hij niet nodig. Hij kwam op plekken in Nederland die hij anders nooit bezocht zou hebben.

Dat was ergens noodgedwongen, omdat hij geen geliefd beroep had. Zijn werk was met martelingen bekenissen afdwingen en als er sprake was van een doodstraf, mocht hij die uitvoeren.

Hij was zeer bedreven in zijn werk, zodanig dat hij de kans kreeg om in het Zierikzeese Gravensteen te gaan werken. Hier zou hij over zijn eigen kelder beschikken, met een scala aan martelwerktuigen tot zijn beschikking.

Hij was nieuwsgierig welke werktuigen hij op deze locatie tot zijn beschikking zou krijgen.

Terwijl de beul zijn weg vervolgde naar zijn nieuwe onderkomen, zag hij mensen rillend van de kou en vol afschuw naar hem kijken. Hij was nu al niet geliefd en ze kenden hem niet eens.

De beul van Gravensteen

De beul had het niet koud. Dankzij zijn functie kon hij in bonte kledij rondlopen, iets dat in november heel fijn was.

Zeker in Zierikzee, een stad gelegen aan het water.
Het waaide er bijna altijd.

De beul naderde het hoge gebouw met zijn fraaie trapgevel. Er was een trappetje naar de voordeur en op de eerste twee verdiepingen zag hij dikke, ijzeren spijlen voor de houten luiken en de kozijnen.

Hij sjokte de trap op en werd mild begroet door een cipier voor de deur. De beul gaf een kort knikje en liet zich naar binnen begeleiden.

‘Welkom,’ begroette daar de schout hem. ‘Jij zal onze nieuwe stadsbeul zijn.’

De beul bromde, schudde de schout kort de hand en wandelde toen een rondje door het vertrek.

Er hingen verschillende martelwerktuigen aan de muur, zoals de Muilpeer: een instrument die je kon aandraaien terwijl het in iemands’ mond zat. Ook zag hij een masker met een ijzeren mondprop, met daaronder de inscriptie: *‘het wijf dat niet kan zwijgen, zal deze muilkorf krijgen.’*

De beul liep gefascineerd langs gesels, klauwen en brandmerktangen, terwijl de schout op de achtergrond meer vertelde over de gevangenis.

Hij naderde een halletje waar zich achter tralies een ronde trap naar boven bevond. Naast de trap hing een langwerpige kooi waar een gevangene in vastgehouden

konden worden, een bestraffing die vaak in het openbaar werd uitgevoerd.

‘Uw onderkomen bevindt zich beneden,’ hoorde hij de schout zeggen. De beul knikte en volgde met een lichte spanning de weg naar de kelder. Hij kreeg een kandelaar met een brandende kaars in zijn handen gedruwd, zodat hij de treden van de trap goed kon zien.

In de kelder brandden de fakkels al, verlangend naar zijn komst.

Hier beneden werd hij nog meer gefascineerd door de martelwerktuigen. Er stond een inquisitiestoel; een stoel vol met ijzeren pinnen waartegen je hele lijf werd gedrukt. In de hoek zag hij een lange houten pijnbank met cilinders vol schroeven waarop een misdadiger net zo lang zou liggen tot hij zou bekennen.

Mensen tot een bekentenis afdwingen zou hier een eetje worden, bedacht de beul trots. Hij had nog nooit zoveel martelwerktuigen bij elkaar gezien.

Een verdachte kon slechts veroordeeld worden als hij zonder dwang zijn schuld bekende, maar de beul wist zeker dat iedere misdadiger deze martelwerktuigen zodanig zou vrezen, dat hij ze niet eens zou hoeven te gebruiken.

‘Vind u het wat?’ vroeg de schout.

‘Zeker,’ antwoordde de beul.

‘Mooi,’ de schout draaide zich om, wandelde naar de andere kant van de kamer en pakte daar een zwaard van de muur. ‘Dan is deze van u.’

De beul nam het zwaard aan en zag de naam ‘Peter Everts’ erop. Dat moest wel de zwaardsmid zijn.

‘Wanneer komt mijn naam erop?’ vroeg de beul.

De beul van Gravensteen

‘Zodra we zeker weten dat u onze nieuwe stadsbeul wordt, mijnheer...?’

‘Albert Mulbert,’ antwoordde de beul.

Hij borg het zwaard op in zijn holster en vervolgde:
‘U heeft uw nieuwe stadsbeul gevonden.’

De witte demonen

Geïnspireerd op de ontdekking van Zuid-
Amerika

Proloog

Al duizenden jaren leven wij hier. Niet alleen ik, wij.

Wat wij ook mogen zijn.

Soms komen we anderen tegen zoals wij, en ook zij gedragen zich zoals wij. Wij die allemaal in de natuur geloven, omdat dat is waarmee wij geboren zijn.

De wetten van de natuur gelden voor iedereen.

We bestudeerden de natuur en deden haar na, net zoals de dieren dat doen.

Die leven al duizenden jaren onder deze religie met zijn oorspronkelijke leefregels: leven zoals geschapen.

De aarde is onze moeder en alles hier op aarde is met dezelfde, gelijke rechten geschapen.

Alles staat met elkaar verbinding en de Schepper geeft de aarde alles dat nodig is om te bestaan en om te overleven.

Wij mogen er gebruik van maken, daar zijn wij onze Schepper dankbaar voor.

Al duizenden jaren leven wij in deze harmonie en respecteert ieder levend wezen dat wij tegenkomen dezelfde wetten van de natuur.

Althans, dat geloofde ik tot de dag dat ik die witte, vreemde mensen zag.

Zij konden niet van onze aarde zijn.

Angsthazen

Zij brachten dood en verderf, terwijl ze alles pakten dat de Schepping ons gegeven had.

Zij namen grond van Moeder Aarde, alsof dat het van hen was.

Het waren demonen.

Demonen met wapens die dwars door onze borstkassen konden boren. Wapens die van een afstand kogels konden afvuren en wapens die onze gronden konden verwoesten.

Glimmende zwaarden die onze neuzen en handen van onze lichamen konden afhakken.

En waarvoor?

Omdat wij mooie sieraden hadden?

Omdat wij op een mooie grond leefden?

Deze witte demonen hadden misschien de moed ons land te veroveren, onze gezinnen uit te putten en ons als beesten af te slachten, maar nooit hadden zij de morele moed die wij hadden ook hen als deel van de Schepping te erkennen.

Ondanks dat ons land, opgebouwd uit de natuur en alles dat door Moeder Aarde geschept was, veranderde naar een land van bloedvergieten, hebzucht en verraad.

Onze cirkel werd vervangen voor een kruis.

Onze vrede werd vervangen voor racisme.

Onze gewassen werden vervangen voor vergif.

Maar alles is cirkelvormig. Ieder van ons is verantwoordelijk voor zijn eigen daden en alles keert terug naar eenieder.

Ik zal blijven geloven in de religie van Moeder Aarde.

Hoe wild zij ook met hun kruizen zullen zwaaien.

Hoe hard ze ons ook laten werken.

De witte demonen

Hoe pijnlijk zij ons ook martelen.

Ik zal blijven geloven, want onze religie wordt begrepen door alle oorspronkelijke bewoners van het westelijk halfmond en niemand, zelfs de witte demonen niet, kan ons vertellen dat deze religie niet de juiste is.

Hoofdstuk 1

‘Wat gebeurt er, máma?’ vroeg ik terwijl ik angstig tegen mijn moeder aankroop, hopend dat zij mij zou kunnen beschermen tegen deze vreemde wezens.

Ze leken heel veel op ons, maar ook weer niet.

Ze liepen op twee benen, net als wij.

Ze hadden ogen, oren en een mond, net als wij.

Maar ze droegen kleding van katoen, ze spraken hele rare woorden en ze hielden andere soorten stokken vast met een vreemde, grijze kleur.

De stokken leken op onze houten speren, maar die van hen glinsterde in het zonlicht en bij sommigen zaten er ronde gaten aan het uiteinde.

Wat het meest verschilde tussen hen en ons was de kleur van hun huid. Ze waren wit en dat zag er best raar uit.

‘Máma, komen zij van een andere wereld?’ vroeg ik door.

Mijn moeder reageerde door mij strak tegen haar naakte lijf te klemmen, terwijl ze gemoedelijke woordjes naar mij suste. Mijn hoofd zat zo dicht tegen haar borst, dat ik haar hart voelde kloppen.

Máma was ook bang.

Ik keek rond naar mijn vrienden en familie; ook zij waren bang.

De witte demonen

De vreemde, witte mensen stapten verder bij het gigantische bouwwerk waarmee zij over de wateren gearriveerd waren vandaan.

Er heerste een doodse stilte.

De trommel was gestopt, het zingen was gestopt, zelfs de baby's huilden niet meer.

Een witte man begon te spreken: '*De nuevo, ¿quién eres?*'

Plotseling voelde ik een windvlaag en zag ik ons stamhoofd voorbijkomen.

Nederig kwam hij voor de witte man die de vreemde woorden uitte tot stilstand en zei: 'Welkom op Aïti. Wij zijn de Taíno.'

Ons stamhoofd opende zijn handen en bood de witte man een handvol tabaksbladeren aan.

De witte man graaide de bladeren uit zijn hand, rook eraan en draaide zich met een bulderende lach om naar zijn mede stamleden. '*¡Mira eso!*'

Hij gooide de bladeren in de lucht en we keken toe hoe ze langzaam met de wind mee naar beneden dwarrelden.

De witte man stak zijn hand uit naar het hoofd van ons stamhoofd en begon het aan te raken.

Hij streelde zijn oor, zijn nek en zijn polsen.

Het stamhoofd droeg gouden sieraden op die plekken, iets dat heel gebruikelijk was in onze stam.

'*¿Qué es esto?*' vroeg de witte man, terwijl hij een gouden ketting tussen zijn vingers hield.

'Dat is goud,' antwoordde het stamhoofd. 'Als u het mooi vindt, kan ik ook zulke sieraden voor u maken.'

Angsthazen

Op dat moment kwamen de andere witte mensen dichterbij. Ze stonden dreigend als een groep hyena's achter hun stamhoofd, alsof ze elk moment ons stamhoofd wilden aanvallen.

'¿Dónde lo encuentro?' vroeg de witte man, nog steeds met de gouden ketting tussen zijn vingers.

Ons stamhoofd wist niet wat hij bedoelde met die vraag, dus gaf de witte man hem een gemene duw.

Geschrokken viel het stamhoofd op de grond.

'Genade, ik begrijp u niet! Wat wilt u?' vroeg hij wanhopig, met zijn handen beschermend voor zijn gezicht.

De witte man griste de gouden ketting van de nek van ons stamhoofd en hield het voor zijn gezicht.

'¿Dónde?' vroeg hij opnieuw.

'Overall!' antwoordde het stamhoofd. Hij zag een kans om op te staan en spreidde zijn armen als een regenboog.

Hij probeerde met gebaren te laten zien wat hij bedoelde, in de hoop dat de witte man het zou begrijpen.

De witte man begreep het. Hij wees met zijn vinger naar de grond en vroeg: '¿Aquí?'

Ons stamhoofd knikte en spreidde opnieuw zijn armen.

Daarna haalde hij een gouden ring van zijn vinger en deed alsof hij de grond aan het graven was. Hij haalde de ring uit de grond om te laten zien dat hij het goud uit de grond haalde.

De witte man bulderde van het lachen.

'¿Qué vamos a hacer, Cristóbal?' zei een andere witte man die vlak bij hun stamhoofd stond.

Hun witte stamhoofd onderbrak zijn bulderende lach voor een moment en zei: '¡Vamos a ser ricos, muy ricos!'

Bloody mary

Geïnspireerd op eigen schoolkamp

Hoofdstuk 1

'Mam!' riep Lizzy geïrriteerd. 'Waar heb je mijn tas nou weer gelaten?'

Onverstaanbaar gemompel kwam uit de badkamer.

'Dat versta ik toch niet,' snauwde Lizzy, meer geïrriteerd dan een paar tellen geleden.

Het hoofd van haar moeder kwam achter de badkamerdeur vandaan. Ze haalde haar tandenborstel uit haar mond en vroeg: 'Welke tas?'

'Pff, die ene! Ik ben toch naar de winkels geweest vandaag, die tas!' ongeduldig begon Lizzy op de grond te stampen.

'Oh, de tas die je in de gang hebt laten slingeren en waar ik bijna mijn nek over brak? Die heb ik in je kamer neergelegd,' antwoordde haar moeder rustig. Ze stopte de tandenborstel weer in haar mond en liep terug de badkamer in.

Stampvoetend rende Lizzy naar haar kamer.

Toen ze de badkamer passeerde, kon ze het niet laten haar moeder nog even flink terecht te stellen. Ze riep: 'Je weet dat mijn vriendinnen morgen blijven slapen en je weet dat ik me nog moet voorbereiden om die grap uit te kunnen halen, dus dat ik echt die tas nodig heb. Ik kan deze stress om mijn eigen spullen te moeten zoeken er echt niet bij hebben!'

Bloody Mary

Buiten adem van de lange preek bereikte Lizzy haar slaapkamer. Voor haar bed lag inderdaad de tas met haar nieuwe spulletjes op de grond.

Lizzy griste de tas van de vloer en mompelde: 'Oh wee als ze wat kwijt heeft gemaakt.'

Lizzy inspecteerde de tas nauwkeurig en merkte dat alles er nog in zat.

Opgelucht liet ze zich op het bed zakken.

Ze had een geweldig idee, een spannend idee. Morgen bleven haar vriendinnen slapen en ze zou iemand dwingen Bloody Mary op te roepen. Dan zou zij de badkamer inkomen met een enge pruik, een witte jurk en overal bloed!

Lizzy gniffelde en haalde haar rekwisieten uit de tas: een pruik met lange zwarte haren, bloedspetters en een kapotte, witte jurk.

Terwijl Lizzy haar sluwe plannetje nog eens overdacht, besepte ze iets te zijn vergeten.

'Mam!' brulde ze weer.

Ze kreeg geen reactie.

Stampvoetend haastte ze zich naar de badkamer en begon op de deur te bonken.

'Mam!'

Zuchtend deed haar moeder de badkamerdeur open, nu zonder tandenborstel. 'Wat?'

'Hebben we kaarsen?' vroeg Lizzy gehaast.

'Dat weet ik niet,' antwoordde haar moeder stug.

Lizzy werd weer geïrriteerd.

Ze sputterde: 'Ik heb kaarsen nodig, anders kan ik die grap niet uithalen!'

'Nou, dan denk je daar gelukkig op tijd aan,' zei haar moeder net zo kalm als net. 'Maar we hebben nog maar 23

Angsthazen

uur om alles te regelen, dus laten we maar snel die kaarsen zoeken dan!'

De sarcasme droop ervan af, en Lizzy hield zich in om geen opmerking te maken. Ze had echt die kaarsen nodig.

Eindelijk verliet haar moeder de badkamer, en ongeduldig trappelde Lizzy achter haar aan de woonkamer in.

Ze wachtte terwijl haar moeder een provisiekast indook.

'Heb je ze al?' vroeg ze ongeduldig.

Haar moeder reageerde niet.

Lizzy wierp zuchtend een blik op de klok. De wijzers gingen echt ontzettend langzaam, nog langzamer dan haar moeder.

Eindelijk kwam haar moeder de kast uit.

Ze had twee kaarsen in haar hand.

'Perfect!' riep Lizzy glunderend.

Ze pakte de kaarsen uit haar moeders handen en holde terug naar haar eigen kamer.

Nu had ze echt alles wat ze nodig had.

Kijk voor alle spannende verhalen op de website:
www.angsthazen.com